

Kriget mellan Hamas och Israel i mitten av oktober 2023

Lördagen den 7 oktober 2023 gick Hamas¹ till en storskalig attack på Israel, genom att dels avfyra ett stort antal raketer och dels invadera södra Israel, där man attackerade civila och tog gisslan (enligt de senaste uppgifterna handlar det om c:a 200 personer). Israel svarade med flyg- och robotangrepp mot Gaza och genom att mobilisera sin armé. Ett nytt krig hade börjat.

Under de första dagarna miste ett stort antal civila på båda sidor livet. Men snart var det främst palestinier på Gazaremsen som råkade illa ut – de israeliska bombningarna var omfattande.

Kriget är i skrivande stund långt ifrån slut. Alla väntar nu på den israeliska markoffensiven mot Gaza. Den kommer sannolikt bli mycket blodigt.

Här har vi samlat artiklar ur internationell press som belyser kriget ur olika utgångspunkter.

Martin Fahlgren 16/10 2023

Innehåll

Jacobin.....	1
<i>Alla borde kräva eldupphör i Palestina</i>	<i>1</i>
<i>Erövra ett eldupphör</i>	<i>3</i>
Mediapart.....	4
<i>Israelisk medborgarrättsaktivist fördömer brottet – och hämnden</i>	<i>4</i>
<i>”Netanyahus mål är att tömma Gaza på invånare”</i>	<i>6</i>

¹ Hamas är en förkortning av *Harakat al-Muqāwamat al-Islāmiyyah* som betyder ungefär ”Islamiska motståndsrörelsen”. Hamas bildades 1987.

Jacobin

Alla borde kräva eldupphör i Palestina

Branko Marcetic

Ur [Jacobin magazine](#), 11 oktober 2023

Efter helgens fasansfulla våld bombar Israel Gaza och slaktar civila i massor, och lovar att förvandla det till en ”stad av tält”. Det kunde inte vara mer brådiskande med omedelbart eldupphör för att få stopp på cykeln av blodsutgjutelser.

Så fort nyheten kom blev det uppenbart att vi var på väg att bevittna ett blodbad.

I årtal har den israeliska regeringen gjort det till en vana att besvara provokationer från Hamas – och till och med fredliga protester av vanliga palestinier för att pressa tillbaka Israels ockupation – med brutalt våld mot oskyldiga civila. Enligt FN-statistik är dödssiffran för palestinier och israeler sedan 2008 års Operation Gjutet bly 6.407 respektive 308 (innan de senaste förlusterna).² Det är en häpnadsväckande kvot på 21:1, vilket inte bara återspeglar den enorma skillnaden i militära resurser och stöd mellan de två, utan också den israeliska militärens urskillningslösa bombningar av bostadsområden i Gaza, ett av världens mest tätbefolkade områden.

Det fanns ingen tvekan om att vi skulle få se något ännu värre efter Hamas’ senaste angrepp, som var exempellöst hårt. Under helgen fick vi uppleva hur gruppen som regerar i Gaza bröt igenom gränsen och attackerade mer än 20 platser i södra Israel, mördade mer än 200 konsertbesökare vid en närbelägen festival, mördare mängder av civila i städer och tog så många som 150 personer som gisslan, inklusive barn. Den israeliska dödssiffran är minst 1.200, med 2.400 skadade, en fruktansvärd förlust av liv.

Det som följde har gjort tragedin ännu värre: de israeliska truppernas pågående, urskillningslösa slakt på oskyldiga palestinier. De israeliska jetplanen har vräkt ut bomber på allt inom synhåll: hus, hyreshus, moskéer, sjukvårdsanläggningar, och den israeliska militären har hittills dödat mer än 900 människor på Gazaremsan, inklusive minst 140 barn, och skadat 5.000, varav två tredjedelar är äldre och barn. Israels premiärminister Benjamin Netanyahus varning till Gazabor att lämna territoriet är ett grymt skämt, med tanke på att palestiniernas rörelsefrihet i bästa fall är hårt kontrollerad och begränsad, och med tanke på den israeliska försvarsministern Yoav Gallants snabba uttalande att ”ingenting tillåts komma in eller ut” från Gaza.

Det är kollektiv bestraffning av en befolkning för dess regerings handlingar, ett otvetydigt brott enligt internationell lagstiftning, och det har gjorts ännu grymmare genom Netanyahus regering beslut att skärpa Israels redan 16 år långa blockad av Gaza: ”inget bränsle, ingen elektricitet eller livsmedelsleveranser” enligt Gallant. För att rättfärdiga denna obefogade politik använde Gallant ett chockerande – men vid denna tidpunkt typiskt – rasistiskt språk att ”vi kämpar mot djur i mänsklig form och går tillväga i enlighet därmed”.

Det kommer att bli ännu värre, med flera rapporter som tyder på att nästa steg är en israelisk markinvasion. ”Vi ska förändra Mellanöstern”, anmärkte Netanyahu isande,³ och njöt utan tvivel över sin nya roll som krigsledare efter att en politisk kris hade bucklat till hans offentliga ställning. En israelisk säkerhetstjänsteman har sagt, att när den israeliska militären väl är klar kommer inga byggnader att stå kvar i Gaza, som ”till slut kommer att förvandlas till en stad av tält”. Det handlar otvetydigt om krigsbrott, och att bara beteckna det som att den

² OCHA [FN:s Organ för Samordning av Humanitära angelägenheter], ”[Data on Casualties](#)”.

³ [Euronews](#), 9 oktober 2023.

israeliska staten ”försvarar sig själv” eller enbart sysslar med att gripa Hamasledare är osannolikt och förolämpande.

Det borde säga sig självt att om Hamas’ brott mot israeliska civila är oacceptabla och oförsvarliga, så är även Israels bombningar av palestinska civila det – en statlig terrorism som till exempel inte skiljer sig från Rysslands ödeläggelse av Ukrainas civila infrastruktur och bostadsområden, och ett agerande som en stat som framhåller sig själv som ett fyrbåk för demokrati (vilket israeliska befattningshavare ofta gör) åtminstone i teorin inte borde sänka sig till.

”Tydligt ansvar”

Det Hamas gjorde i helgen var motbjudande. Det går inte att rättfärdiga mord på massor av civila, inte ens på grund av att de lever under en regering som är ansvarig för brott och grymheter. Men det är missriktat att utmåla massakern i Israel som enbart en blodtörstig handling av en grupp som på ett ologiskt sätt är ute efter att krossa ett annat folk.

På söndagen lade den kända israeliska tidningen *Haaretz* ett ”tydligt ansvar” för Hamas’ våld på premiärminister Netanyahu, för att han hade utsett extremister till höga poster, för att ha trampat på palestiniernas rättigheter, och för att ”fullständigt ha misslyckats att se de faror han medvetet ledde in Israel i när han upprättade en annekterings- och fördrivningsregering”.⁴

Utöver den auktoritära, hänsynslösa premiärministern själv är Netanyahus extrema högerregering fullpackad med olika rasister och religiösa extremister. Netanyahus ministrar har både försökt genomföra ett inhemskt maktövertagande, och mer eller mindre öppet sagt att de palestinska territorierna tillhör Israel. Och hans regering har agerat utifrån det: den har överfört administrationen av de ockuperade områdena från militära till civila ledare, antytt planer på att annektera dem, och har utvidgat de illegala bosättningarna.

Detta ovanpå allt det dagliga, skandalösa lidande som Israel påtvingar det palestinska folket: kontroll av deras rörlighet, luftrum, vatten och fiskerättigheter,⁵ vilket har fått Gaza att bli kallat världens största utomhusfängelse; en mer än decennielång blockad, som är utformad att ge Gazaborna minsta möjliga näringstillförsel utan att de hamnar i öppen svält; de israeliska truppernas slumpmässiga, sadistiska mord och lemlästning av demonstranter, civila, journalister och till med barn; och de israeliska säkerhetsstyrkornas skamliga, tre år långa våld mot palestinska gudstjänstbesökare på en av islams heligaste platser, inklusive vid ett tillfälle ett angrepp mot en begravningsprocession nära moskén i östra Jerusalem.⁶

Listan skulle kunna fortsätta nästan i all oändlighet. I decennier har Israels politik trotsat internationell lagstiftning, och utsatt folket i Gaza och på Västbanken för ett förkrossande och till synes ändlöst lidande, och dömt palestinier att titta på medan den mark som var tänkt att vara deras framtida stat öppet och ostraffat blir stulen.⁷

Och sedan är det Washingtons utrikespolitik, och på senaste tiden Bidenadministrationens anmärkningsvärda motvilja mot diplomati. Joe Biden har, precis som tidigare amerikanska presidenter, inte bara växlat mellan att stå bredvid och inte göra något åt Israels brutalitet och öppet backa den – utan han har dessutom förvärrat situationen.

Biden håller på att ordna en ömsesidig säkerhetspakt med Saudiarabien, vars mål är att normalisera förbindelserna mellan Gulfstaten och Israel. En sådan överenskommelse skulle i

⁴ [Haaretz](#), 8 oktober 2023

⁵ [AP](#), 8 september 2023.

⁶ [Al Jazeera](#), 21 november 2022; [Al Jazeera](#), 6 mars 2020; [Human Rights Watch](#), 28 augusti 2023; [Jacobin](#), 5 april 2022; [The Cradle](#), 17 maj 2022.

⁷ [B'Tselem](#), maj 2022.

själva verket sälja ut palestinierna för gott, och den bygger på ett tidigare initiativ som drevs av Donald Trump. (Trump's eget Departement för inrikes säkerhet varnade för att ansträngningar till normalisering skulle överge palestinierna och därmed i slutändan "uppmuntra till våld" mot Israel.)

Trots allt detta uppgav en rad amerikanska tjänstemän och media anmärkningsvärt nog på ett nästan samordnat sätt att Hamas' attack var "oprovocerad – och antydde att våldet kom från ingenstans och inte har något samband med Netanyahu-regeringens handlingar – och att det bara handlar om Israels "rätt att försvara sig" (även om det innebär att massakrera barn och andra oskyldiga).

CNN:s Dana Bash framställde Hamas' offensiv som Pearl Harbor 2.0 utan att ta upp det större sammanhanget – kanske förståeligt med tanke på den beklagliga förlusten av liv, men också en uppenbar journalistisk försummelse eftersom det inte ger tittarna en djupare förståelse av det som händer, och på ett utstuderat sätt får tittarna att gynna ett amerikanskt stöd till ett urskillningslöst militärt svar framför ansträngningar att ordna ett eldupphör.

En sådan beslutsam vägran att informera allmänheten på ett bättre sätt gör det bara mer sannolikt att vi kommer att underlåta att vidta de åtgärder som krävs för att garantera fred och istället fastna i en evig cykel av blodsutgjutelser.

Erövra ett eldupphör

Det är inte läge för hejarklackar. Krig är ingen åskådarsport, och utöver att ha tagit oskyldiga liv i Israel, har den främsta effekten av Hamas' påstådda "framgång" varit att utlösa en ny omgång av israeliskt våld, som redan har dödat hundratals palestinier och ser ut att döda många fler, en omgång som av allt att döma kommer att bli mycket mer brutal och ohämmad än tidigare exempel – vilket inte säger lite.⁸

Fokus måste vara att säkerställa ett eldupphör, vilket USA-regeringen, i egenskap av Israels närmaste partner och främste militära bidragsgivare, befinner sig i en utmärkt ställning att göra. Att mörda tusentals vanliga palestinier kommer inte att ge tillbaka de liv som Hamas har tagit – det är i själva verket mer sannolikt att det riskerar fler israeliska liv genom att förvärra konflikten ännu mer.

Det är dit trycket och budskapen från aktivister i USA och resten av Israels partnerstater borde sikta: att pressa USA:s regering och andra mot Israel vänskapliga stater att hålla tillbaka Netanyahu's extrema högerregering, och inse att det enda som kommer att förhindra förlusten av ytterligare israeliska och palestinska liv är att få till stånd en uppgörelse mellan Israel och Palestina, stoppa Israels planer på annekteringar och inte behandla palestinska klagomål som något som Vita huset helt enkelt kan åsidosätta och låta ligga och gro. Händelserna de senaste dagarna har visat att man helt enkelt inte kan göra det.

Utan sådana påtryckningar kommer Washington att bli motsatsen till en ansvarsfull aktör. Istället för att använda sitt inflytande för att få slut på fientligheterna innan fler människor dör, kommer den amerikanska regeringen – trots att den under ett och ett halvt år har talat om en "regelbaserad internationell ordning", nationell överhöghet och att annekteringar är olagliga – att stöda Netanyahu's blodiga vedergällning till fullo.

Administrationen "ökar stödet" till Netanyahu's krigsansträngningar, inklusive att tillhandahålla ammunition och omplacera militärfartyg och flygplan, och den överväger till och med bisarrt nog att koppla ihop militär hjälp till Israel med militär hjälp till Ukraina – med andra ord moraliskt utpressa tveksamma vänsterinriktade lagstiftare att underlätta Netanyahu's mord

⁸ [Al Monitor](#), 10 oktober 2023.

på civila genom att göra den beroende av ett annat lands försvar mot sin grannes aggression. (Utrikesminister Antony Blinken, den högste amerikanske diplomaten, ska för evigt få skämmas för att han snabbt raderade ett twitter-meddelande på lördag kväll som krävde eldupphör.)

Just nu är situationen i Mellanöstern otroligt dyster. Det görs samordnade insatser för att göra den amerikanska och bredare allmänheten i väst blind för de djupare orsakerna till helgens fasansfulla våld och de möjliga lösningarna på det. Det som krävs är en förnuftig politisk strategi för att bekämpa denna hejdlösa desinformation och tvinga amerikanska politiker, inklusive presidenten, att dra tillbaka den oinskränkta fullmakt de har givit Netanyahu och hans klick av extremister – en strategi som undviker militant spel för gallerierna till förmån för effektiva politiska budskap som faktiskt kan övertyga den amerikanska allmänheten och vinna deras stöd. Utan detta kommer situationen bara att bli ännu dystrare.

Översättning från engelska, Göran Källqvist

Mediapart

Israelisk medborgarrättsaktivist fördömer brottet – och hämnden

Antoine Perraud

Mediapart 14/10 2023

Orly Noy, ordförande för den israeliska NGO:n B'Tselem, som arbetar för mänskliga rättigheter i Palestina, ger uttryck för tre ståndpunkter samtidigt: hon fördömer Hamas brott, kritiserar det hämndbegär Israels regering gett uttryck för och vill sätta in situationen i sitt sammanhang.

Orly Noy, är israelisk medborgare född 1973 i Iran – ett land hon lämnade vid nio års ålder. Hon är ordförande för B'Tselem – Israeliska centret för mänskliga rättigheter på de ockuperade områdena. Hon arbetar som översättare från farsi till hebreiska och försöker få fram vad som kan finnas gemensamt mellan Iran och Israel. Samtidigt känner hon av en form av förakt mot "Mizrahim", som man i Israel kallar judar med bakgrund i muslimska länder.

Hon är medlem av ett litet parti, Tajamo/Bala (Nationella demokratiska fronten) som arbetar för att öka förståelsen mellan orientaliska judar och palestinier baserat på lika rättigheter och social rättvisa. Vi nådde henne per telefon torsdagen den 12 oktober då hon berättade att hon försöker hålla huvudet kallt utan att ändå helt koppla bort sina känslor.

Hur skulle du definiera det som hände förra helgen?

Det säger sig självt, utan minsta tvekan, att när Hamas den 7 oktober trängde in i Israel för att begå en massaker handlade det om ett krigsbrott som inte går att motivera.

Du använder inte ordet terrorism ...

Det kan man göra om man vill. Det rörde sig om terrorism, om man vill använda det uttrycket, men jag föredrar att tala om verkligheten i mer neutrala termer, för att inte säga juridiska, och begreppet terrorism är politiskt laddat. Israel skulle också kunna falla under den definitionen i den bemärkelsen att den staten inte upphört att sprida terror mot palestinierna.

Har Israel rätt att försvara sig?

Absolut.

Har Israel rätt att hämnas?

Absolut inte. Det vore att lägga krigsbrott till ett krigsbrott, De repressalier som pågår leder till en katastrof som det saknas ord för: att stänga elektriciteten, införa en belägring av civil-

befolkningen och samtidigt bomba den, redan där har vi en krigsförbrytelse. Och vi har – dessvärre! – inte sett slutet, situationen kan försämrats och leda till ett blodbad. Förhandlingar måste inledas i stället för att tala om vedergällning.

Hur ska man kunna beskriva att vi befinner oss i en cykel av förtryck-terrorism-repressalier, utan att relativisera eller förminska det som skett?

Det måste ju vara möjligt att säga att det avskyvärda brott Hamas gjort sig skyldigt till ingår i ett sammanhang. Att sätta in något i sitt sammanhang är inte samma som att rättfärdiga. Att påminna om åren av ockupation, blockad, förödmjukelser och förtryck palestinierna utsatts för, överallt och i synnerhet i Gaza, borde vara självklart.

Jag rättfärdigar inte på något vis Hamas massaker. Däremot är jag övertygad om att man måste förstå verkligheten om man vill förändra den.

Vad har det inneburit att den israeliska extremhögern sitter vid makten?

I Israel har vi gått från en konflikt som varit tillbakahållen och hela tiden varit latent med palestinierna till viljan att reglera frågan med största möjliga brutalitet. Antingen accepterar palestinierna israelisk dominans eller också kommer de att bli uttraderade i form av exil, eller utplånade genom krig.

Förutsättningarna för den sortens politik fanns, framför allt på Västbanken, centrum för en skandalartad etnisk rensning. Men omfattningen har helt förändrats med den nuvarande regeringen, och i synnerhet med den attack som pågår i Gaza.

Gaza riskerar att utplånas från kartan om inte det internationella samfundet, i första hand USA och EU, förhindrar – i stället för att blunda för eller rent av uppmuntra – de krigsförbrytelser som den israeliska repliken handlar om.

Att gisslan kan komma att offras under de repressalierna, är det något som bär extremhögerens kännetecken?

Nej, dessvärre tror jag att det är vad som nu kännetecknar de rådande stämningarna i hela Israel: för att eliminera Hamas kan vara värt att offra de cirka hundrafemtio civila som Hamas tagit som gisslan. Blindhet råder och blir till officiell politik.

Gynnas inte extremhögern av blod och katastrof?

Jag tror att blod för den inte utgör något mål utan ett medel. För att säkra Israels totala dominans mellan Jordan och Medelhavet är alla medel tillåtna, inklusive ett blodbad.

Vad är din syn på Hamas, som ju vann valet i Gaza 2006?

De har ingen demokratisk legitimitet genom att omröstningarna är gamla och att det förekom valfusk. Det är omöjligt att öppet kritisera Hamas, i synnerhet inte i Gaza, eftersom där råder en brutal repression. Det är en komplex organism med en politisk del och en militär del. Och oavsett vad vi tycker är det en av aktörerna i palestiniernas politiska liv.

Palestinierna har låtit sig underkuvas av Hamas efter att ha blivit berövade, av Israel, på alla möjligheter till fredligt motstånd. Marschen mot gränsmuren, protesterna mot att ha förlorat sitt land: allt har slagits ned med en ständigt ökande brutalitet. Nu ser vi resultatet.

Är nationell enhet i Israel något som du skulle föredra?

Enhet har inget värde i sig. Vad ska det tjäna till att gå arm i arm om syftet är att undvika huvudfrågan: hur har vi hamnat här? Nationell enhet är en fälla och ett misstag om det ska ske under ledarskap av Itamar Ben Gvir, den minister som har sin bakgrund i extremhögerens Judisk makt och som Benjamin Netanyahu utsett till minister för nationell säkerhet.

Vad vi behöver är djup och allvarlig debatt och inte flockinstinkt och primära reflexer.

Som till exempel?

Jag tänker på det mest akuta: bandet mellan repressalier och säkerhet. Ett sådant band – ”endast vedergällning kan ge oss lugn” – är helt illusoriskt. Hur många gånger på senare har inte Israel gett sig in på operationer med hämnd och bestraffning efter palestinska attentat? Har det gjort oss tryggare? Snarare tvärtom!

Israel måste till sist respektera de principer som styr internationella relationer: upphöra med blockaden och med apartheid. Det och inte alla sorters upptrappning och intensifiering är något som skulle kunna ge Israel ökad säkerhet.

Du som ju har förmånen att bo i det land som är ockupationsmakt och berömmar sig av att vara en demokrati kan ju komma med kritiska åsikter. En lyx som palestinerna inte kan unna sig, eller hur?

Jag är helt på det klara med att det är lättare för mig att tala öppet. Jag gör inga anspråk på att tala för palestinerna men en sak kan jag säga och det är att jag av hela mitt hjärta önskar att våra vänner och samarbetspartners i Palestina erkänner det förfärliga brott Hamas gjorde sig skyldigt till förra helgen.

Har det haft någon betydelse att du är jude från Iran?

En klar uppfattning om Israels ställning i Mellanöstern. En klar uppfattning om Israels koloniala karaktär och dess roll geopolitiskt.

Du nämnde ”apartheid” nyss och nu talar du om ”kolonial karaktär”, något som de orubbliga försvararna av den judiska staten skulle beteckna som ”israelofobi” ...

För snart tre år sedan gav B’Tselem ut en rapport som klart visade på de aspekterna av Israel. Det ligger inget nytt i vår ståndpunkt och den borde kunna föra debatten, och kanske rent av situationen, framåt och inte orsaka onödiga motsättningar i den tid som råder.

Översättning: Björn Erik Rosin

”Netanyahus mål är att tömma Gaza på invånare”

Antoine Perraud

Mediapart 14/10 2023

Den palestinske författaren, och franske medborgaren, Elias Sanbar säger tveklöst att Hamas gjort sig skyldigt till ett krigsbrott, samtidigt som han uttalar sin solidaritet med Palestinas folk. Och kritiserar samtidigt den blodiga upptrappning regeringen Netanyahu är inriktad på i Gaza.

Elias Sanbar, 76, är en palestinsk författare bosatt i Frankrike efter att ha vuxit upp i Libanon. Översättare av poeten Mahmoud Darwish, Palestinas f d Unesco-ambassadör, och nu fram till den 19 november ansvarig för en utställning på Arabvärldsinstitutet (IMA) i Paris, ”Palestinas bidrag till världen”.

Han är författare till *Dictionnaire amoureux de la Palestine* [Kärlekens lexikon om Palestina] och ingick bland förhandlingarna i fredsprocessen i Oslo [undertecknad 1993].

Han är kritisk till den israeliska politik, med stöd av Washington, som tömt fredsprocessen på innehåll, solidarisk med det palestinska folket men vägrar att offra all kritik på nationalismens och etnicitetens altare.

Du hade förutsett en katastrof, men inte denna katastrof ...

I en intervju med *Le Monde* i september sade jag att något allvarligt var i färde. Givetvis kände jag inte till den offensiv som Hamas planerade i Gaza. Däremot var jag övertygad om att de israeliska bosättarna skulle leda sitt land rakt in i väggen, att det i själva verket var vad de var ute efter.

Hos dem finns en permanent dröm: att se palestinierna upplösas ur landskapet. De repressalier Israel nu genomför mot Gaza får dem sannolikt att känna att deras dröm är på väg att gå i uppfyllelse.

Vad anser du om de massakrer Hamas genomförde den 7 oktober?

Det är ett krigsbrott. Vi palestinier åberopar oss på internationell rätt och den anger att attacker på civila handlar om krigsbrott.

Ni är inte många som så tydligt vågar beteckna det som skett ...

Upphetsningen, på båda sidor, är så stor att varje ord som på något sätt tycks ge den andra sidan rätt blir helt oacceptabelt. Om jag kan uttala mig som jag gör beror det på att jag inte är språkrör för något folk, eller president i något land. Jag gör det som individ och det angår bara mig. Vilket kanske innebär att jag kommer att bli anklagad för att stå på ockupantens sida.

Ofta ställs jag inför kravet att först och främst rentvå mig för min påstådda inneboende anti-semitism, som om jag vore genetiskt skyldig. Jag och många palestinier med mig måste hela tiden kräla på alla fyra. Och den sortens krav på oss, som vi får dagligen, kommer ibland från uttalat rasistiska individer ...

Det gäller inte Orly Noy [ordförande för den israeliska människorättsorganisationen B'Tselem] som igår i en intervju med *Mediapart* uttryckte sin förhoppning om just ett sådant fördömande.

Nej, givetvis gäller det inte ordföranden för B'Tselem och jag går hellre henne till mötes än uppmaningarna från sådana som Eric Ciotti [ordförande för det franska högerpartiet *Les Républicains*]! Orly Noy är beundransvärd, men det är inte hon som dominerar i Israel. Där är det Netanyahu's röst som råder.

Vad tror du Netanyahu är ute efter?

Han vill, i samråd med Washington, få Egypten att öppna gränsen med Gaza "för att rädda civila". Under denna humanitära vilja döljer sig målet att tömma Gaza på invånare.

Det skulle innebära en andra katastrof och en utvidgning av 1948 års Nakba med fördrivningar av palestinier och att döma dem till exil. Jag har själv den bakgrunden, jag föddes i Haifa 1947, som min familj året därpå tvingades lämna helt utblottad för att installera sig i Libanon.

Idag talas det om en säker korridor, en *safe passage* – ett hemskt uttryck när man vet att det innebär en tur utan retur. 1948 uppmanades arabbefolkningen från lastbilar försedda med högtalare att skyndsamt lämna sina hem på grund av påstådda risker för epidemier – de blev lovade att få återvända när hälsoriskerna var borta. De judiska myndigheternas bedrägliga kodnamn för denna operation var "Jerikos trumpeter".

Just nu regnar tusentals ton bomber över invånarna i Gaza. Och det är inte Hamas som blir lidande av det – Hamas finns inte ute på gatorna – utan alla de civila som uppmanas att lämna sina hem. Det säger sig självt att jag inte en enda sekund anser att dessa palestinska män, kvinnor och barn skulle stanna kvar under bomberna i hopp om att få vård på sjukhusen i Gaza, som inte är mycket mer än bårhus.

Kommer inte Egypten att spjärna emot sådana krav från Israel?

Kairo är medvetet om vad det skulle innebära att ta emot en miljon palestinier i ett gigantiskt flyktingläger, som sannolikt skulle bli bestående. Och Egypten vill inte framstå som det land som, under tal om att ge skydd, underlättat utvisningen av det palestinska folket från Gaza.

Marskalk Abdel Fattah al-Sisis regim är också medveten om något annat avgörande: det som israeliska historiker talar om som ”uppkomsten av problemet med palestinska flyktingar” och som 1948 ledde till en rad politiska uppgörelser i regionen, det som man i arabvärlden kallar ”förräderiet mot Palestina”. Det ledde till en chockvåg i området.

Från statskuppen mot Syriens president Choukri al-Koauatli 1949 till störtandet av kung Feisal II i Irak av Abdel Karim Kassen 1958: listan är lång. Den 17 juli 1951 mördades Libanons premiärminister Riad El Solh. Tre dagar senare, den 20 juli 1951, mördades Abdallah I av Jordanien (farfar till den nuvarande monarken) i Jerusalem av en palestinsk flykting, året därpå blev kung Farouk i Egypten avsatt av officerare under ledning av Nasser ...

I Väst fattar man inte hur tung frågan om de palestinska flyktingarna varit i hela regionen.

Dominique de Villepin [tidigare fransk premiär- och utrikesminister, känd bl a för sitt tal i FN mot USA:s planer på att invadera Irak 2003, ö.a] kritiserade i en uppmärksam intervju på fransk radio ”vår minnesförlust”. Har den inte sina rötter redan i grundandet av Israel, som européerna såg som en återbetalning för att judarna blivit utplånade på europeisk mark?

Denna idé om återbetalning är helt uppenbar. Europa reglerade sin skuld för nazismens brott genom att låta notan gå till dem som inte räknas i kolonialmakernas ögon: araberna. Detta förakt, denna ringaktning, för de koloniserade är det idag Israel som tagit över stafettpippen för, vilket framgår av de uttalanden försvarsminister Yoav Gallant gjort: ”Vi slåss mot djur och agerar på det sätt som krävs då.”

Men Europa har alltid haft fler strängar av förakt på sin lyra. Under den judevänliga stämning som kom till uttryck 1947 när man överlämnade Palestina till judarna låg i själva verket en annan inställning, något som utgjorde en lättnad: att man samtidigt också gjorde sig kvitt judefrågan.

När kalla kriget började, samtidigt med skapandet av Israel, betraktades judarna fortfarande på många håll i Europa som redskap för kommunismen och Stalin. Att låta dem etablera sig i Mellanöstern var att skydda sig själv ... Där har vi ännu en skamlig del av Europas historia och här kan jag hänvisa *Mediaparts* läsare till den israeliske historikern Tom Segev's storartade bok *Le Septième Million* [Den sjunde miljonen, *The Seventh Million*], som utkom för exakt trettio år sedan.

Det rör sig definitivt om en minneslucka hos européerna. Alla vet vad som hände. Ingen har glömt det. Men ingen vill minnas det och lutar sig i stället mot en bekväm minneslucka...

Och så i främsta rummet den roll USA spelar, med gott om historia på minneskontot ...

De amerikansk-israeliska samtal med Egypten som pågår nu har ännu inte lett till något, förutom att få mig att tänka tillbaka på 1948. De har också påmint mig om USA:s nanövrer 1995 för att få slut på kriget i det forna Jugoslavien. Vad var det vi då bevittnade med Dayton-överenskommelsen under regi av Richard Holbrooke och som ledde till delningen av Bosnien-Herzegovina? USA:s skicklighet i att tillverka reservat – jag tänker förstås på indianreservaten.

Ingen är så skicklig på att tillverka reservat som amerikanerna: de föddes ju så! Om vi struntar i humanitära deklarationer avsedda för galleriet och om man studerar tillvägagångssättet närmare kommer man att inse att allt är planlagt för en tur utan retur.

Tror du att vi står inför en geopolitisk vändpunkt i Mellanöstern?

Israelerna borde tänka efter två gånger eftersom en politik som siktar på det värsta, och som repressalierna i Gaza handlar om, riskerar att leda till ett långt mer omfattande krig. Och riskabelt för Israel.

Men det är så frestande att göra sig av med det palestinska folket! Strax efter 1948 skrev Chaim Weizmann, Israels förste president (1949-1952), och han var ändå betraktad som en duva, att den exil som påtvingats arabbefolkningen i Palestina varit något som ”på ett mirakulöst sätt förenklat Israels uppgift”.

Jag misstänker att Netanyahu och hans regering nu är ute efter att kasta sig ut i en lika mirakulös förenkling.

Men står inte också Hamas för den sortens förenkling? Man är ju ute efter att utplåna all den fruktbara rikedomerna i det palestinska samhället, och som ju den aktuella utställningen i Paris, ”Palestinas bidrag till världen”, visar prov på?

Hamas, en islamistisk rörelse ur samma strömning som Muslimska brödraskapet i Egypten, har lyfts fram i det fördolda av Netanyahu, vilket Charles Enderlain [långvarig och omtalad korrespondent för fransk tv i Israel] med rätta pekat på. Jag vet ju att medan Israel organiserade en ekonomisk blockad mot Fatah och den palestinska myndigheten så skedde penningöverföringar till Hamas via israeliska banker!

Nu har Israel vänt sig mot Hamas. Men under tiden har man livnärt sig på misslyckandena för den palestinska myndigheten, vars representanter anklagas för naivitet, för att inte alla om förräderi, och som från 1993 försökt förhandla med Israel för att alltid återvända tomhänta.

Hamas är emot en tvåstatslösning och har satt i verket en plan på befrielse av hela Palestina, bl a genom kontakter med regionala stormakter, i första hand Iran. Man har också drivit igenom en monolitisk syn på palestinsk identitet, något som befolkningen alls inte vill höra talas om.

En intressant paradox: om det vore val i dag skulle Hamas vinna på Västbanken, som man inte kontrollerar. Omvänt skulle man förlora i Gaza, som man satt under ett välde som samhället där visat sig mer än motvilligt till.

Utställningen i Paris vill visa mångfalden och vitaliteten hos palestinsk kultur, något som ofta är helt okänt.

Och rent av en kulturell mångfald miltals från islamismen ...

Ja, och det har inget att göra med någon politisk eller teoretisk vision hos Arafat eller någon annan ledargestalt. Den går att hitta i Palestina, där religion inte handlar om någon dogm. Den heliga marken, oavsett vad detta uttryck får en att tänka på, om man så är ateist, kommer till en i all sin mångfald. Och den tillhör en oavsett om man är kristen, muslim eller jude.

Den palestinska mångfalden är något som är inneboende i själva platsen, som inte går att reducera till en enda religion; precis som Palestina inte går att reducera till enbart Hamas. Det handlar om en kulturell kraft utan motstycke och det är vad utställningen i Paris vill tala om och som den israeliska armén nu hotar att utplåna i Gaza.

Lästips:

Seraj Assi: [Våldet i Palestina och Israel är det tragiska resultatet av ett brutalt förtryck](#)
(Jacobin om bakgrunden till Hamas attack på Israel)
[Konflikten Israel/Palestina](#) (artikelsamling)

Gilbert Achcar: [Elva teser om den uppvaknande islamistiska fundamentalismen](#) (artikel från 1981. Ger en bakgrund till utvecklingen i den muslimska världen)